

Sygn. akt I C 921/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sławomir Lewandowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2020 r.

sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w B.

przeciwko M. Ś. i C. Ś.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych M. Ś. i C. Ś. solidarnie na rzecz powódki (...) S. A. z siedzibą w B. kwotę 6 195,75 zł. (sześciu tysięcy stu dziewięćdziesięciu pięciu złotych i siedemdziesięciu pięciu groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 maja 2019 r. do dnia zapłaty.
2. umarza postępowanie co do kwoty 900 (dziewięciuset) zł. roszczenia głównego.
3. oddala powództwo w pozostałej części.
4. zasądza od powódki (...) S. A. z siedzibą w B. na rzecz pozwanych M. Ś. i C. Ś. solidarnie kwotę 537 zł. (pięciuset trzydziestu siedmiu) zł. z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 921/19

UZASADNIENIE

Powódka – (...) S. A. z siedzibą w B. wniosła pozew przeciwko M. Ś. i C. Ś. o zapłatę solidarnie kwoty 17 106,07 zł. z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty. Wnosiła także o zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwani zobowiązali się poprzez podpisanie weksla do zapłaty w dniu 25 kwietnia 2019 r. wskazanej na nim kwoty w wysokości 17 206,07 zł. Podniosła, iż dnia 26 marca 2019 r. wezwała pozwanych do wykupu weksla, jednak pozwani nie spłacili w całości swojego zobowiązania. Powódka wyjaśniła, że weksel został wystawiony przez pozwanych na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki udzielonej przez powódkę. Wskazała, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się: suma pozostałych do spłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej raty. Pozwani podpisując kalendarz spłat rat znali wysokość zobowiązania i termin jego zapłaty. (k. 1-2).

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu upominawczym. (k. 16).

Pismem z dnia 13 czerwca 2019 r. powódka zmodyfikowała żądanie pozwu w zakresie dalszych odsetek żądając ich zasądzenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. (k. 19).

Pozwani w pismach procesowych z dnia 17 lipca 2019 r., stanowiących sprzeciwy od wydanego uprzednio nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wnosili o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzuty nieudowodnienia roszczenia i zastosowania klauzul niedozwolonych przez stronę powodową, co spowodowało, że dochodzona kwota jest zbyt wysoka. Wnosili także o rozłożenie ewentualnie zasądzonej kwoty na raty po 100 zł. miesięcznie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W toku postępowania strona pozwana wywodziła, iż nie jest właścicielem rachunku bankowego, na który została przekazana przez powódkę kwota pożyczki. (k. 69).

W piśmie procesowym z dnia 29 listopada 2019 r. powódka wskazała, iż na kwotę dochodzoną pozwem składają się: niespłacona kwota kapitału pożyczki – 4.500 zł, odsetkiienne – 26,07 zł., wynagrodzenie prowizyjne - 7771 zł., opłata za tzw. Twój Pakiet – 1100 zł., opłata przygotowawcza – 129 zł. oraz odsetki umowne – 2.880 zł. (k. 76).

Pismem z dnia 28 stycznia 2020 r. powódka cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 900 zł., wskazując, iż pozwani po wniesieniu pozwu dokonali na rzecz powódki wpłat w powyższej wysokości. W dalszej części pisma szeroko uzasadniała swoje stanowisko co do każdej opłaty składającej się na żądanie pozwu. Podnosiła również, że w umowie zawartej między stronami nie było żadnych klauzul abuzywnych. (k. 88-91).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 czerwca 2018 r. pozwani M. Ś. i C. Ś. zawarli z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. umowę pożyczki, na mocy której otrzymali kwotę 9 000 zł., którą zobowiązali się zwrócić w trzydziestu sześciu ratach po 580 zł. wraz z opłatą przygotowawczą w kwocie 129 zł., wynagrodzeniem prowizyjnym w wysokości 7 771 zł., opłatą za (...) w kwocie 1.100 zł oraz odsetkami umownymi w łącznej wysokości 2 880 zł. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,86 % w skali roku.

Kwota pożyczki została przelana na rachunek bankowy wskazany przez pożyczkobiorcę.

Spłatę pożyczki zabezpieczał weksel in blanco „nie na zlecenie” wraz z deklaracją wekslową (pkt 3.1 ppkt a) umowy). W pkt 8.1 ppkt a) umowy uzgodniono, że pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania oraz jest zobowiązany do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Pkt 8.2 umowy zawierał upoważnienie pożyczkodawcy do wypełnienia weksla in blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, a także w terminie 14 dni od wypowiedzenia umowy we wskazanym trybie. Dodatkowo powód zastrzegł sobie możliwość naliczenia odsetek za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego (pkt 4.1 umowy).

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) wraz z załącznikami – k. 20-26,

99-103 akt.)

W związku z niespłacaniem zobowiązań z tytułu zaciągniętej pożyczki przez pozwanych zgodnie z harmonogramem spłat, powódka sporządziła wezwanie do zapłaty, a następnie – wobec braku zapłaty - wypowiedziała pozwany umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. W wypowiedzeniu wskazano, iż zadłużenie pozwanych wynosi łącznie 17 206,07 zł. i składa się na nie kwota niespłaconej pożyczki – 17 180 zł. oraz 26,07 zł. tytułem odsetek umownych z tytułu braku spłaty za każdy dzień zwłoki.

(Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: ostatecznie wezwanie do zapłaty – k. 104-105 akt wraz potwierdzeniem nadania – k. 106-108 akt, wypowiedzenie umowy pożyczki - k. 3-4, 109, 112 akt wraz z wydrukiem ze śledzenia przesyłek – k. 110-111, 116-117 akt i potwierdzeniem nadania – k. 113-115 akt)

Powód wypełnił weksel in blanco na sumę 17 206,07 zł i opatrzył terminem płatności na dzień 25 kwietnia 2019 r.

(Okoliczności bezsporne, a nadto dowód : weksel – k. 10 akt.)

Pozwani na poczet zobowiązań z tytułu zawartej z powódką umowy pożyczki spłacili łącznie kwotę 4 700 zł.

(Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wpłaty do umowy – 93 akt.)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony procesu. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem nie były one kwestionowane przez strony, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Po pierwsze Sąd zważył, że bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt, iż powódka zawarła z pozwanymi umowę pożyczki. Sąd uznał, iż na mocy postanowień umowy pozwani faktycznie otrzymali do dyspozycji kwotę 9 000 zł. W tym miejscu należy odnieść się do zgłoszonego przez pozwanych zarzutu nieistnienia zobowiązania. Wywodzili oni, iż kwota pożyczki nie została przekazana na ich konto. W ocenie Sądu, zarzut ten jest chybiony. Należy zauważyć, iż pozwani przez około 6 miesięcy spłacali pożyczkę w kwotach odpowiadających wysokością ratom pożyczki z zawartej umowy. Trudno sobie wyobrazić, aby spłacali oni przez tak długi okres tę pożyczkę, gdyby nie otrzymali do swojej dyspozycji kwoty wynikającej z zawartej przez nich z powodową Spółką umowy pożyczki. Sąd uznał zatem, że kwota ta została pozwanym wypłacona.

Na mocy zawartej umowy pozwani zobowiązali się zatem do spłacenia powódce kwoty 20 880 zł., zawierającej oprócz pożyczonego kapitału, opłatę przygotowawczą, prowizję, opłatę za pakiet dodatkowy, a także oprocentowanie umowne.

Podstawą powoływaną przez stronę powodową przy żądaniu zapłaty był weksel in blanco, który został wystawiony przez pozwanych, a w dalszym czasie wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową przez stronę powodową po wypowiedzeniu tej umowy na skutek niespłacenia kwoty stanowiącej równowartość jednej raty przewidzianej w harmonogramie spłat. Sąd stwierdził, iż faktycznie nastąpiło opóźnienie w zapłacie raty i prawidłowo strona powodowa wypowiedziała umowę, za poprzednim uprzedzeniem, a także w sposób prawidłowy wypełniła weksel.

Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 160), wystawca odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla. W niniejszej sprawie podstawą żądania pozwu był wystawiony przez pozwanego weksel in blanco, wypełniony przez pożyczkodawcę. Wekslem in blanco jest dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy bądź akceptanta złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, któremu świadomie brak niektórych istotnych elementów. Jednocześnie co do tego dokumentu istnieje porozumienie między wystawcą, a osobą której wystawca wręczył weksel, dotyczące warunków późniejszego uzupełnienia brakujących elementów, mogących po uzupełnieniu stać się wekslem zupełnym.

Niniejsze postępowanie toczyło się między remitentem jako pierwszym wierzycielem (powódką) zarazem przedsiębiorcą, a wystawcą weksla (pozwanymi) będącymi konsumentami. W takiej konfiguracji procesowej przepisy art. 10 i 17 ustawy prawo wekslowe, które statuują abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego, nie mają zastosowania, a Sąd z urzędu mógł badać legalność, prawidłowość i zasadność stosunku podstawowego, z którego wynikało zobowiązanie, w tym jego wysokość, warunki i podstawy kształtowania wartości kapitału należności odsetkowych oraz innych dodatkowych kosztów obciążających pożyczkobiorcę. Należy zaznaczyć, że najnowsze

orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazuje na konieczność podejmowania przez sąd z urzędu inicjatywy celem zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umowy stanowiącej podstawę do wystawienia weksla in blanco (wyrok z dnia 13 września 2018 r. (...)). W niniejszej sprawie dodatkowo strona pozwana samodzielnie zgłosiła zarzuty obejmujące swym zakresem treść stosunku podstawowego.

W tym miejscu zatem należy odwołać się do właściwości stosunku łączącego powódkę z pozwanymi. Sensem umowy pożyczki jest, według art. 720 k. c., przeniesienie przez pożyczkodawcę własności określonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkobiorcy przy jednoczesnym zobowiązaniu się przez pożyczkobiorcę, iż w określonym terminie zwróci tę samą ilość pieniędzy pożyczkodawcy. Do zwyczajowych postanowień takich umów należy ponadto odpowiednie oprocentowanie kwoty pożyczki jako swoiste wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za udzielenie środków pieniężnych. Natomiast do obowiązków dłużnika wynikających z dyspozycji art. 720 k. c., ustawa nie zalicza konieczności uiszczenia opłat dodatkowych. Obowiązek taki może być oczywiście wprowadzony do treści umowy, co wynika z zasady swobody umów.

Sąd zważył zatem, że obowiązująca w prawie cywilnym zasada swobody umów zawarta w art. 353 § 1 k. c. pozwala stronom każdej umowy dowolnie kształtować jej treść. Dodać należy, że w niniejszej sprawie do zawartej między stronami umowy pożyczki miała zastosowanie ustawa o kredycie konsumenckim z dnia z dnia 20 lipca 2001 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083) na podstawie jej art. 3 ust. 2 pkt 1. Artykuły 29 i 30 w/w aktu prawnego regulują zawarcie i treść dokumentu umowy, w tym wskazują jakie dane powinna ona zawierać. Powódka przedłożyła umowę łączącą strony i Sąd uznał, że co do zasady jest ona zgodna z treścią powyższych przepisów. Oceniając postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwanymi Sąd zważył, że - co do zasady - na uwzględnienie zasługiwało roszczenie powódki o zwrot pożyczonej pozwanym kwoty w łącznej wysokości 9 000 zł. - która została przekazana do ich dyspozycji. Powódka w umowie zastrzegła także opłatę przygotowawczą, prowizję i opłatę za (...). Łącznie zatem koszty pożyczki wynosiły 9 000 zł.

Opłata przygotowawcza zastrzeżona w umowie wynosiła 129 zł., a zatem nie była rażąco wygórowana. Powódka w ocenie Sądu mogła domagać się wskazanej powyżej opłaty. Sąd uznał, iż zasadnym było także uwzględnienie opłaty za tzw. (...). Jak wynika bowiem z przeprowadzonego postępowania dowodowego pakiet ten przewidywał dla pozwanych jako konsumentów szereg korzyści m.in. możliwość odroczenia maksymalnie dwóch kolejnych rat lub obniżenia o 50% maksymalnie czterech kolejnych rat. Dodatkowo było to także świadczenie dobrowolne. Nie zostało wykazane, by pozwani się na ten pakiet nie zgodzili, bowiem w treści wniosku o udzielenie pożyczki na stronie 5 (k. 97) zaznaczono krzyżykiem wnioski o objęcie (...). Nadto wskazać należy, iż kwota stanowiąca opłatę za powyższy pakiet mieści się w rozsądnych granicach, biorąc pod uwagę wysokość kapitału pożyczki - nie pozwala zatem na uznanie znacznej dysproporcji tych świadczeń.

Natomiast Sąd dokonał innej oceny co do zapisów umowy dotyczących wynagrodzenia prowizyjnego za udzielenie pożyczki (7 771 zł). Zdaniem Sądu postanowienia ta stanowiły klauzule niedozwolone. Wynagrodzenie prowizyjne określone na takim poziomie - przy kwocie pożyczki w wysokości 9 000 zł. - należało uznać za rażąco wygórowane i całkowicie oderwane od kwestii możliwego do uzyskania w niniejszej sprawie wynagrodzenia. Oczywiście jest, że administrowanie pożyczką, przyjmowanie wpłat i bieżące ich kontrolowanie powoduje powstawanie kosztów pracy, materiałów biurowych, energii czy kosztów lokalowych, ale celowi ich pokrycia w niniejszej sprawie służyła opłata przygotowawcza. Dalsze opłaty przewidziane w umowie w ocenie Sądu stanowiły nadużycie, zwłaszcza, że powód nie wytłumaczył w jaki sposób zostały skalkulowane, a podejmując działalność gospodarczą w postaci udzielania pożyczek powód nie mógł przerzucać na pożyczkobiorców całego ryzyka gospodarczego z tym związanego, czy całego kosztu prowadzenia swojej działalności. Pożyczkobiorca mógł w tych kosztach partycypować, ale w rozsądnych granicach. Prowizja w kwocie ponad 7700 zł. - przy udzieleniu pożyczki w kwocie 9000 zł. - z pewnością nie mieściła się w rozsądnych granicach i należało uznać ją za rażąco wygórowaną. Nawet fakt, iż wysokość prowizji oraz dodatkowej opłaty nie przekraczała maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r., nie powodowało niemożliwości badania przez Sąd tych klauzuli pod kątem ich abuzywności.

Podsumowując zatem - w ocenie Sądu - umowa pożyczki, w zakresie w jakim przewidywała obciążenie pozwanych kosztami wynagrodzenia prowizyjnego zawierała niedozwolone klauzule umowne, a zatem żądanie jego zapłaty należało uznać za nienależne.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k. c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Za nieuzgodnione indywidualnie uznaje się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości Sądu, że analizowane postanowienia umowne nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanymi. Zważyć bowiem należy, że w istocie do zawarcia przedmiotowej umowy doszło poprzez zaproponowanie pozwanej wzorca umowy. Podkreślić należy, iż powódka nie wykazała, że postanowienia umowy dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego były z pozwanymi indywidualnie negocjowane – powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na tę okoliczność. Ponadto, jak wynika z treści umowy, pozwani występowali w omawianym stosunku prawnym w charakterze konsumenta (art. 22¹ k. c.). Wreszcie analizowane postanowienia umowne nie odnoszą się do świadczeń głównych z umowy pożyczki. Istotne dla tej umowy elementy wynikają wprost z art. 720 k. c.

Z treści wyżej przedstawionego art. 385¹ k. c. wynika, że – w przypadku uznania przez Sąd, iż w umowie znajdują się niedozwolone postanowienia umowne, które nie wiążą konsumenta (art. 385¹ § 1 k. c.) – Sąd nie ma możliwości modyfikowania treści tych niedozwolonych postanowień, n. p. przez obniżenie wynagrodzenia prowizyjnego do wysokości akceptowalnej, a takie niedozwolone postanowienie umowne traktuje się tak, jakby go w umowie nie zawarto, zaś umowa ta wiąże jej strony w pozostałym zakresie.

Powódka mogła też - zgodnie z art. 359 § 1 k. c. - domagać się odsetek umownych z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki, które obliczyła na kwotę 26,07 zł. Odsetki te nie przekraczały wysokością odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359 § 2¹ k. c.

W tym miejscu wskazać należy, iż wobec powyższych rozważań – uznania przez Sąd, iż żądanie ich zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego było nienależne – należało przeliczyć wysokość odsetek umownych, bowiem podstawa ich obliczenia uległa znacznemu obniżeniu. Wartość odsetek umownych obliczono w wysokości wynikającej z umowy (9,86%) w następujący sposób:

- od kwoty 10 229 zł. (9 000 zł. kwota kapitału pożyczki + 129 zł. opłata przygotowawcza + 1 100 zł. opłata za (...)) od dnia 15.06.2018 r. (dzień następny po dniu wypłaty kwoty pożyczki) do dnia 23.07.2018 r. (termin spłaty pierwszej raty) – kwota odsetek wynosiła 105 zł.;
- od kwoty 9 649 zł. (kwota zadłużenia 10 229 zł. pomniejszona o kwotę raty) od dnia 24.07.2018 r. do dnia 23.08.2018 r. – 78,20 zł.;
- od kwoty 9 069 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.08.2018 r. do dnia 23.09.2018 r. – 73,50 zł.;
- od kwoty 8 489 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.09.2018 r. do 23.10.2018 r. – 66,50 zł.;

- od kwoty 7 909 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.10.2018 r. do 23.11.2018 r. – 64,10 zł.;
- od kwoty 7 329 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.11.2018 r. do 23.12.2018 r. – 53,46 zł.;
- od kwoty 6 749 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.12.2018 r. do 23.01.2019 r. – 54,69 zł.;
- od kwoty 6 169 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.01.2019 r. do 23.02.2019 r. – 49,99 zł.;
- od kwoty 5 589 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.02.2019 r. do 23.03.2019 r. – 39,25 zł.;
- od kwoty 5 009 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.03.2019 r. do 23.04.2019 r. – 39,24 zł.;
- od kwoty 4.429 zł. (kwota pomniejszona o wysokość kolejnej raty) od dnia 24.04.2019 r. do 8.05.2019 r. (dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu) – 16,75 zł.

Łącznie suma odsetek umownych wynosiła 640,64 zł. i w takiej wysokości Sąd dodał ją do łącznej kwoty zadłużenia pozwanych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że pozwani zobowiązani byli zwrócić powódce pożyczoną kwotę – 9 000 zł. wraz z opłatą przygotowawczą - 129 zł., opłatą za (...) – 1 100 zł., odsetkami umownymi za opóźnienie w spłatach poszczególnych rat – 26,07 zł. oraz oprocentowaniem umownym – 640,64 zł. Łącznie zatem dług pozwanych wynosił 10 895,75 zł., jednak przy uwzględnieniu dokonanych przez nich wpłat w łącznej wysokości 4 700 zł., do zapłaty pozostawała kwota 6 195,75 zł. Taką zatem kwotę Sąd zasądził w pkt 1 sentencji wyroku.

O dalszych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. – zgodnie z żądaniem powódki.

Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 203 § 1 k. p. c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym z mocy art. 203 § 4 k. p. c., Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie powódka cofnęła powództwo co do kwoty 900 zł. z uwagi na dokonaną w toku procesu wpłatę pozwanych. Jako, że z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa należy uznać, iż powódka skutecznie ograniczyła pozew we wskazanej części.

Zgodnie z art. 355 § 1 k. p. c., jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania. Skoro strona powodowa skutecznie cofnęła pozew, dlatego też Sąd - na mocy art. 355 § 1 k. p. c. - orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

W pozostałej części powództwo – z przyczyn wyżej przedstawionych – okazało się bezzasadne i dlatego – w punkcie 3 wyroku - zostało w tej części oddalone.

Należy nadmienić, iż Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej dotyczące rozłożenia należności na raty. Strona pozwana zaproponowała możliwość spłaty zadłużenia w ratach po 100 zł. miesięcznie. W ocenie Sądu kwota ta - biorąc pod uwagę wysokość zasądzanego roszczenia - jest zbyt niska i w sposób nadmierny (brak naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie za okres odroczenia zapłaty) naruszałaby słuszne interesy strony powodowej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k. p. c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Koszty postępowania poniesione przez stronę powodową wyniosły 3 917 zł. i obejmowały opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 zł., wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 3 600 zł. ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), oraz opłata od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł. Pozwani ponieśli natomiast koszty stanowiące wynagrodzenie reprezentującego ich w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3 600 zł. ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz opłata od pełnomocnictw procesowych. Powódka dochodziła od pozwanych zapłaty kwoty 17 106,07 zł., zaś Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 6 195,75 zł., a w zakresie kwoty 900 zł. żądanie zostało spełnione zatem uznać zatem należało, iż wygrała ona sprawę w przybliżeniu w 41%. Powódka przegrała więc sprawę w 59%, a pozwani w 41% i w takich też proporcjach powinni ponieść koszty procesu. Uwzględniając wynik rozliczenia kosztów niniejszego postępowania Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 537 zł. z tytułu zwrotu kosztów procesu ($3\,917\text{ zł.} \times 41\% = 1\,605,97\text{ zł.}$; $3\,632\text{ zł.} \times 59\% = 2\,142,88\text{ zł.}$; $2\,142,88\text{ zł.} - 1\,605,97\text{ zł.} = 536,91 \sim 537\text{ zł.}$), o czym orzekł w pkt 4 sentencji wyroku.